

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ ΜΕ ΤΑ ΣΠΙΡΤΑ

Έκανε φοβερό κρύο! Χιόνιζε από το πρωί. Βράδιασε. Σίμωνε η νύχτα, η νύχτα της παραμονής του νέου χρόνου. Μέσα σε αυτό το χιονιά, την παγερή εκείνη νύχτα, ένα φτωχό κοριτσάκι περπατούσε στο δρόμο, ξεσκούφωτο και ξυπόλυτο.

Όταν βγήκε από το σπίτι του το πρωί φορούσε παντόφλες, παλιές παντόφλες που τις είχε φορεμένες πολύ καιρό η μακαρίτισσα η μητέρα του. Αλλά του ήταν πολύ μεγάλες και για αυτό τις έχασε όταν έτρεξε στο δρόμο για να μη το πατήσουν κάτι αμάξια που έτρεχαν σαν δαιμονισμένα. Όταν πέρασαν τα αμάξια, ζήτησε να βρει τις παντόφλες, ένας μάγκας έτρεχε γελώντας με τη μία παντόφλα στο χέρι, την άλλη τη είχαν κάνει κομμάτια τα αμάξια.

Και το κοριτσάκι πήγαινε τώρα ξυπόλυτο και τα ποδαράκια του ήταν από το κρύο κατακόκκινα και μελανά. Στην παλιά ποδιά του είχε σπίρτα και στο χέρι του κρατούσε ένα κουτί. Μα εκείνη την

ημέρα, παραμονή πρωτοχρονιάς, ποιος είχε το νου του για σπίρτα; Σε αυτό το φριχτό χιονόκαιρο κανένας δεν σταματούσε για να δει το καημένο το κορίτσι που παρακαλούσε τόσο λυπητερά. Νύχτωσε και δεν πούλησε ούτε ένα κουτί σπίρτα. Κανείς δεν του έριξε ούτε μία πεντάρα ελεημοσύνη. Πεινασμένο και κρυσταλλωμένο από το κρύο σερνόταν από δρόμο σε δρόμο, απελπισμένο.

Οι νιφάδες του χιονιού σκέπαζαν τα μακριά ξανθά μαλλιά του που έπεφταν στους ώμους του σε ωραίους βοστρύχους. Όλα τα παράθυρα έλαμπαν από τα πολλά φώτα και από όλα σχεδόν τα σπίτια έβγαινε η γλυκιά μυρωδιά ψημένης χήνας. Ήταν παραμονή πρωτοχρονιάς. Αυτό μονάχα είχε στο νου του το δυστυχισμένο κορίτσι που ήταν με τέτοιο αγριόκαιρο στους δρόμους...

Του κάκου για τελευταία φορά περίμενε να αγοράσει κανένας σπίρτα. Ήταν εκεί μία γωνιά ανάμεσα στα δύο σπίτια που το ένα έβγαινε λίγο παρά έξω. Εκεί πήγε και ζάρωσε, αποσταμένο, μάζωξε από κάτω του τα πόδια του, αλλά πάγωνε και έτρεμε ακόμη πιο πολύ και δεν τολμούσε να γυρίσει σπίτι του. Δεν είχε πουλημένο ούτε ένα σπίρτο, δεν είχε πάρει ούτε πεντάρα και ο πατέρας του χωρίς άλλο θα το έδερνε. Και το κάτω-κάτω και στο φτωχόσπιτό τους το κρύο δεν ήταν λιγότερο, η σκεπή ήταν χαλασμένη, ο παγωμένος αέρας έμπαινε τσουχτερός από όλες τις ραγάδες και όλες τις τρύπες και ας είχαν στουμπώσει τις μεγαλύτερες με άχυρα και πανιά.

Τα χεράκια του ήταν κρυσταλλωμένα από το κρύο.

-Αν άναβα ένα σπίρτο, είπε μέσα του... ένα μονάχο (ο πατέρας δε θα δει που λείπει) κι αν έκανα λίγη φωτιά για να ζεστάνω τα δάχτυλά μου!

Τέλος έβγαλε ένα σπίρτο, το έτριψε ψιτ-ριτς, τι ωραία φλόγα και τι ζεστή! Και κράτησε γύρω το χεράκι του. Μα τι παράξενη φλόγα ήταν εκείνη! Του μικρού φτωχού κοριτσιού του φάνηκε πως καθόταν εμπρός σε μία μεγάλη σιδερένια θερμάστρα στολισμένη με μπρούντζινα στεφάνια, η

φωτιά της έκαιγε τόσο όμορφα και η ζέστη που σκόρπιζε έκανε τόσο καλό! Το κοριτσάκι ετοιμαζόταν να απλώσει και τα πόδια του για να τα ζεστάνει όταν έξαφνα η φλόγα έσβησε μονομιάς, η θερμάστρα έγινε άφαντη και το κοριτσάκι έμεινε εκεί κρατώντας το μισοκαμμένο ξυλαράκι του σπέρτου!

Έτριψε και δεύτερο σπέρτο, άναψε και η φλόγα έπεσε σε ένα μέρος του τοίχου κι ο τοίχος έγινε διάφανος σε εκείνη τη θέση και το κορίτσι είδε τι γινόταν στη σάλα που ήταν από πίσω. Το τραπέζι ήταν στρωμένο, το τραπεζομάντιλο έλαμπε κάτασπρο, τα πιάτα, μικρά και μεγάλα, ήταν από πορσελάνη, στη μέση μοσκοβολούσε μια ψημένη χήνα και το πιο παράξενο ήταν πως η χήνα πινάχτηκε από την πιατέλα και με το μαχαίρι και το πιρούνι μπηγμένα στη ράχη της στο πάτωμα ως που έφτασε εμπρός στο κοριτσάκι. Και ύστερα πια τίποτε. Η φλόγα έσβησε και έμεινε μονάχα ο κρύος τοίχος.

Το κορίτσι άναψε και τρίτο και τότε βρέθηκε κοντά σε ένα δέντρο των Χριστουγέννων πολύ μεγαλύτερο και ομορφότερα στολισμένο από εκείνο που είδε από τη γυαλόπορτα τον

περασμένο χειμώνα στο σπίτι ενός άρχοντα. Χίλια χρωματιστά κεράκια έφεγγαν πάνω στα πράσινα κλαδιά. Από όλα τα μέρη κρέμονταν διάφανα ζαχαρωτά, χρυσά παιχνίδια και τόσα άλλα ωραία πράγματα. Το κοριτσάκι άπλωσε το χέρι του να πιάσει ένα μα το σπίρτο έσβησε έξαφνα. Τα χίλια χριστουγεννιάτικα φώτα ανέβηκαν ψηλά και ακόμη πιο ψηλά ως που έφτασαν στον ουρανό και έγιναν άστρα. Ένα από αυτά έφυγε από ψηλά και έπεσε αφήνοντας στον ουρανό μία φωτερή μακριά γραμμή πίσω του.

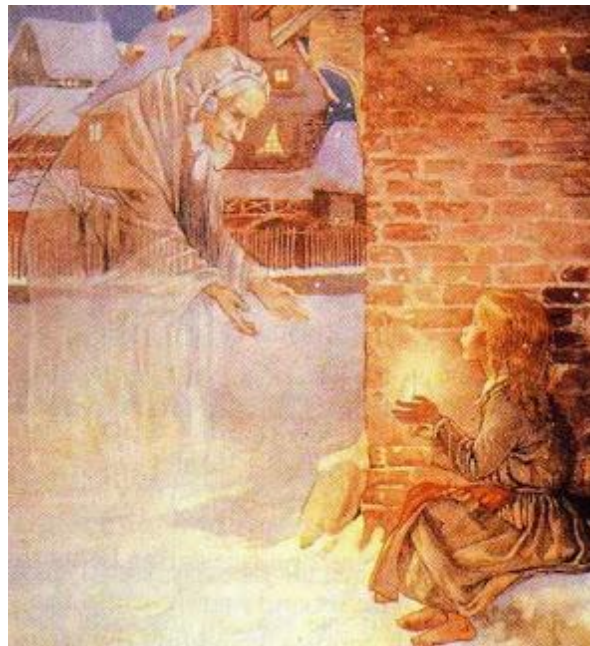
-Κάποιος πεθαίνει! είπε το κοριτσάκι. Η γιαγιά του, το μόνο πλάσμα στον κόσμο που το αγάπησε και τα χαίδεψε, μα που ήταν από καιρό πεθαμένη, της είχε πει:

Όταν ένα αστέρι πέφτει, ανεβαίνει μία ψυχή στον ουρανό!

Έτριψε και ένα άλλο σπίρτο ακόμη στον τοίχο. Μία λάμψη σκορπίστηκε ολόγυρα και μπρος στο παιδί στεκόταν η γιαγιά. Τα φορέματά της έλαμπαν ολόφωτα. Το φωτερό πρόσωπό της ήταν γλυκό και γεμάτο αγάπη.

-Γιαγιά! φώναξε το κοριτσάκι, **πάρε με μαζί σου, γιαγιά!** Ξέρω πως θα γίνεις άφαντη άμα καί το σπίρτο, όπως χάθηκαν η ζεστή θερμάστρα, η μωσχοβολημένη ψητή χήνα και το όμορφο δέντρο των Χριστουγέννων με τα μύρια φώτα. Μείνε, μείνε, σε παρακαλώ ή πάρε με μαζί σου!

Και το κοριτσάκι έτριψε ένα άλλο σπίρτο, και ύστερα ένα άλλο ακόμη και άλλο και άλλο κι όλο το κουτί για να κρατήσει πιο πολύ τη γιαγιά και τόσο ζωηρό ήταν το φως που έφεγγε σαν ημέρα. Η γιαγιά δεν ήταν πιο κοψομεσιασμένη και κυρτή, όπως όταν πέθανε. Είχε μεταμορφωθεί ολότελα. Ήταν ωραία και μεγαλόσωμη. Πήρε το κοριτσάκι στην αγκαλιά της και πέταξαν ψηλά στο φως και στη χαρά, πέταξαν πολύ ψηλά, όπου δεν είναι ούτε κρύο, ούτε πείνα, ούτε πόνος και λύπη - στο Θεό.

Αλλά το πρωί οι διαβάτες βρήκαν στη γωνιά του δρόμου το κορμάκι της μικρής. Κόκκινα ήταν τα μάγουλά της κι έλεγε πως χαμογελούσε.

Η πρωτοχρονιά βρήκε πεθαμένο, παγωμένο το κοριτσάκι με τα σπέρτα. Κρατούσε στο χεράκι του, το ξυλιασμένο, τα καμμένα σπέρτα ενός κουτιού.

-Τι βλακεία! είπε κάποιος διαβάτης, **θαρrouσε πως θα ζεσταινóταν με αυτά.**

Άλλοι λυπήθηκαν το δυστυχισμένο παιδί και έκλαψαν γιατί δεν ήξεραν πόα ωραία πράγματα έχει δει την παραμονή της πρωτοχρονιάς και γιατί δεν ήξεραν με ποια θεία λάμψη πέταξε ψηλά, μέσα στην αγκαλιά της γιαγιάς, στην αιώνια χαρά και ευτυχία

Πηγή: ΑΝΔΕΡΣΕΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ, Μια φορά κι έναν καιρό